

Underretning til samtlige Kautiønister, vilde det jo være en ikke ringe Ulejlighed, der derved paalagdes den. Sikkerheden er jo i et saadant Tilfælde i og for sig ikke forringet. Jeg tror, denne Frygt, man her har næret, er noget overdreven, efter at den i Landstinget foreslaaede Ændring paa dette Punkt er gaaet igennem, som gaar ud paa, at disse Kautiønister kan bemyndige en eller flere indenfor deres Kreds til at modtage Meddelelsen paa samtlige Kautiønisters Vegne. Det er i øvrigt en god Regel, at Sparekasserne underretter Kautiønisterne, naar Hoveddebitor staar i Restance med Renter eller Afdrag.

Der staar i § 13, at „Laan maa ikke optages til Udvidelse af Sparekassens Virksomhed, men kun til Indfrielse af paatagne Forpligtelser“, og det er naturligvis rigtigt, Sparekasser bør selvfølgelig ikke fortsat drive Virksomhed paa optagne Laan, men naar der i næste Punktum fastslaas, at ethvert Laan skal være indfriet senest 6 Maaneder efter den efter dets Optagelse følgende Termin, kan det maaske nok undertiden forvolde nogen Ubehagelighed, da det synes mig at staa saa bestemt, at denne Indfrielsespligt gælder ethvert Laan, der er optaget, og altsaa ikke alene de Laan, som kunde være optagne til Udvidelse af Forretningerne. Jeg sætter imidlertid min Lid til, at der i det følgende Stykke er givet Handelsministeren Bemyndigelse til at tillade Afvigelse herfra. Jeg tror, der kan komme til at foreligge saadanne Tilfælde, hvor det vil være rigtigt, at denne Dispensationsret bliver benyttet.

Lovforslaget tager jo, maa man antage, i det hele Sigte paa at fremme Sparsommeligheden, og det er naturligvis absolut en god Ting. Jeg kan ikke undlade ved denne Lejlighed atter at henlede Ministerens Opmærksomhed paa en Forening, som tager Sigte paa at fremme Sparsommelighed, nemlig Tyendespareforeningen, til hvilken et meget lille Statstilskud, 8 000 Kr., er absolut utilstrækkeligt nu, da Sparemidlerne er blevet saa store, som de er. Jeg vil meget haabe og ønske, at det kunde forøges paa den kommende Finanslov. Man vil neppe finde et Sted, hvor Pengene vil finde saa god en Anvendelse.

Om Lovforslaget om Banker skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. De almindelige Betragtninger, jeg har gjort gældende her, kan gælde dem begge.

Det er i Banklovforslagets § 9 bestemt, at en Direktør i en Bank ikke samtidig kan være Medlem af Direktionen i en anden Bank eller Sparekasse.

Man har i tidligere Forslag ment at maatte gaa noget videre med Hensyn til at begrænse Bankdirektørers Adgang til at være interesserede i andre Virksomheder. Det forekommer mig, at der nok paa dette Punkt kan fremkomme Interessesmodsætninger, som kan være betænkelige for den paagældende Bank. Jeg ved meget vel, at man tidligere har indvendt, at det ogsaa kan have sin Betydning, at en Bankdirektør gennem sin Stilling som Bestyrelsesmedlem i et Aktieselskab har Indseende med dette Selskabs Ledelse; men jeg tror alligevel, at der kan fremkomme Interessesmodsætninger, som kan blive til Skade for Banken. Jeg havde derfor ønsket, at man var gaaet noget videre med Hensyn til denne Begrænsning; da dette imidlertid ikke er sket, skal heller ikke jeg foreslaa, at det sker, da det vel er Tanken, at Lovforslaget skal gennemføres nu, omtrent som det er.

Der var i Landstinget en ikke ringe Forhandling om Bankernes Midlers Likviditet. Det er netop det, der skulde særkende en Bank, at dens Midler er likvide, at den har mange flere Midler til Disposition med kort Varsel end Sparekassen. Hvad der er bestemt i disse Paragraffer om Bankernes Midlers Likviditet, maa jeg i alt væsentligt anse for tilfredsstillende. Det vil være vanskeligt her at fastslaa en Regel, der passer lige godt for store og smaa Banker. Det synes mig ret selvfølgelig, at der maa stilles større Krav, ja endogsaa forholdsvis større Krav, til store Banker end til de smaa. Naar man imidlertid hævder, at Særkendet for Bankerne er, at de skal have likvide Midler, kan man ikke samtidig hævde, at Bankerne bør modtage egentlige Sparemidler; men det er det, der vil ske efter det foreliggende Lovforslag. Det forekommer mig, at der ikke er noget, der vil hindre det.

Det er de faa Bemærkninger, jeg har at knytte til disse to Lovforslag. Jeg skal anbefale dem til velvillig Behandling og vil haabe, at det Par Smaaændringer, jeg her har antydnet, vil kunne gennemføres. Jeg vilde ikke have foreslaaet Udvalg, men det er muligt, at en kort Udvalgsbehandling kan blive fornøden til en nærmere Forhandling herom.

Andreasen: Det var Bankkraket i 1906—07 og Sparekasseaffæren i 1908, der foranledigede Rigsdagen til at nedsætte en Kommission, der skulde udarbejde Forslag om vore Bankers og Sparekassers Forhold.